

Arrest

nr. 342 209 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, X en X, die allen verklaren van Palestijnse origine te zijn, op 27 oktober 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 september 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOUMAR, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2018 dient de referentiepersoon een verzoek om internationale bescherming in België in.

Uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat de referentiepersoon op 2 oktober 2023 wordt vrijgesproken door het hof van assisen te Antwerpen. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Op 29 juli 2024 wordt de referentiepersoon als vluchteling erkend.

Op 17 oktober 2024 dienen de verzoekers een visumaanvraag in.

Op 19 september 2025 wordt deze visumaanvraag in hoofde van de eerste verzoeker, de tweede verzoekster, de derde verzoekster en de vierde verzoeker, evenals ten aanzien van de minderjarige kinderen A.A.A. en A.A.Y. geweigerd. Dit zijn de zes bestreden beslissingen, deze beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“(...)

Commentaar: Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door B. A. A. (...) (geboren op (...) 1972), R. A. H. (...) (geboren op (...) 1975), M. A. A. (...) (geboren op (...) 2002), Y. A. A. (...) (geboren op (...) 2016), A. A. A. (...) (geboren op (...) 2012) en J. A. A. (...) (geboren op (...) 2007), met het doel zich te herenigen met hun meerderjarige zoon/broer F. A. A. (...) (rijksregisternummer xxx), die in België verblijft. Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 10, §1, 1°, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat uit het Rijksregister blijkt dat F. A. A. (...) sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd, waardoor zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend is. Gelet op deze elementen kan niet worden voldaan aan de essentiële voorwaarde van samenwoning, zoals vereist in artikel 10, §1, 1°, 7° van de voormelde wet, waarin staat: "...de vreemdeling die met een Belg komt samenleven, mits hij met deze Belg daadwerkelijk samenwoont..." Aangezien de verblijfplaats van de referentiepersoon onbekend is, kan de voorwaarde van daadwerkelijke samenwoning niet worden aangetoond. Gelet op het bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in de wet, en wordt de aanvraag op basis van artikel 10 dan ook geweigerd. Overwegende dat in de visumaanvraagformulieren van de betrokkenen melding wordt gemaakt van artikel 9, werden deze visumaanvragen tevens onderzocht als humanitaire visumaanvragen. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §33; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, §59). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RvV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werd niet aangetoond dat betrokkene in her land van herkomst/verblijf geen enkele inkomsten heeft. Het blijft dan ook onduidelijk hoe de aanvragers tot op heden in hun eigen levensonderhoud hebben kunnen voorzien. Er werd geen bewijs geleverd dat hun onvermogen of het ontbreken van eigendommen aantoonde (cf. arresten van 18 juni 1987, Lebon, zaak 316/85; en van 9 januari 2007, Jia, zaak C-1/05). Er werd ook geen enkel bewijs van financiële steun voorgelegd. A. A. B. (...) legt een document voor dat moet aantonen dat hij tewerkgesteld is als stafmedewerker bij de UNRWA, alsook enkele loonfiches van juni, juli en augustus 2024, wat toch aantoonde dat het gezin over eigen inkomsten beschikt. De financiële afhankelijkheid is bijgevolg niet aangetoond. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Het blijft noodzakelijk om relevante individuele elementen aan te brengen die de precaire humanitaire situatie bevestigen, zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Er zijn bovendien geen aanwijzingen in het dossier die erop wijzen dat het wettelijk verblijf van de betrokkenen in Libanon niet verder verlengd zou kunnen worden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat op 20/01/2025 de afvoering van ambtswege werd uitgevoerd. Door de afvoering van ambtswege wordt de verblijfs- of vestigingstitel van de referentiepersoon in het rijksregister op 21/01/2025 gesupprimeerd. Overwegende dat meneer F. A. A. (...) - RR (...), zijn aanvraag tot herschrijving moet indienen vóór de vervaldatum van zijn verblijfs- of vestigingstitel, dient betrokkene het attest van hoofdverblijfplaats (bewijs van woonst/attest van inschrijving) voor te leggen. Echter werd er geen attest van hoofdverblijfplaats voorgelegd. Wij verwijzen naar het feit dat het aan de aanvrager is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn of haar situatie op het moment van de aanvraag. Hoewel het belang van het kind een fundamenteel beginsel is, heeft de Raad van State herhaaldelijk geoordeeld dat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) in zijn geheel geen directe werking heeft (zie o.a. RvS nr. 100.509 van 31.10.2001 en RVV nr. 107.495 van 29.07.2013). De bepalingen zijn onvoldoende precies en juridisch bindend om rechtstreeks afdwingbaar te zijn zonder verdere nationale regelgeving. Bovendien toont de betrokkene niet concreet aan dat een verblijf in het land van herkomst of verblijf het belang van de meereizende minderjarige kinderen zou schaden. Zoals bevestigd in RVV nr. 107.495, is een terugkeer naar het land van herkomst niet automatisch strijdig met het belang van het kind. Ook het beroep op artikel 24 van het EU-Handvest kan om dezelfde reden niet worden aanvaard: dit artikel vereist een concrete en onderbouwde aantasting van het

kinderbelang, wat in dit dossier ontbreekt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) heeft reeds geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet overleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus). Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande een preciaire humanitaire situatie. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9, 10, 13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, van het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van het Unierecht en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). In de uiteenzetting van het enig middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Eerste onderdeel

1.1. Artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vw. bepaalt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

7° [° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus (...) tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken;"

De vreemdelingenwet vereist dus voor de gezinshereniging met een niet-begeleide minderjarige vluchteling dat de gezinsherenigende ouder met hem komt "samenleven alvorens hij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt".

In de memorie van toelichting bij deze bepaling lezen we :

"Zodoende wordt er in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, derde streepje van de wet van 15 december 1980, een waarborg opgenomen met betrekking tot de minderjarige kinderen van een vreemdeling die als begunstigde van de internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Deze kinderen kunnen, in voorkomend geval van meerderjarigheid tijdens of kort (tot maximaal drie maanden) na de asielpprocedure van de ouder, hun aanvraag gezinshereniging indienen tot drie maanden nadat de ouder die het recht op gezinshereniging opent, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Tot slot is het belangrijk om aan te duiden dat de in onderhavige bepaling voorziene voorwaarde van samenwonen enkel geldt totdat het minderjarige kind in kwestie de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Volgens het Hof van Justitie kan in voorkomend geval van meerderjarigheid immers niet vereist worden dat het ondertussen meerderjarig geworden kind, daadwerkelijk met de ouder in België komt samenwonen maar volstaat het dat beiden een daadwerkelijk gezinsleven onderhouden op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden. In voorkomend geval vervallen ook de voorwaarden van ten laste zijn en het ouderlijke gezag (inclusief het recht van bewaring).” (Parl. St., DOC 55 3596/00.; 3 KAMER • 5e ZITTING VAN DE 55e ZITTINGSPERIODE, pg. 15, op <https://www.dekamer.be/FLWB/PDF/55/3596/55K3596001.pdf>)

Lidstaten zijn er toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De richtlijn waar uitvoering aan wordt gegeven door artikel 10 Vw. is de Gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging).

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen”.

Artikel 10.3 van de richtlijn stelt:

“Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen”

Artikel 16.1, b) van de richtlijn stelt: “De lidstaten (...) het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen (...): b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (...) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

In HvJ, zaak C-279/20, 1 augustus 2022 oordeelt het Hof dat de Gezinsherenigingsrichtlijn conform het recht op gezinsleven en conform artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten moeten gelezen worden:

“41 Artikel 7 van het Handvest erkent met name het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Dat artikel 7 moet volgens vaste rechtspraak worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

In HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet louter is gezinshereniging te bevorderen maar dat deze specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die niet-begeleide minderjarigen zijn:

“43 Zoals er in punt 37 van dit arrest aan is herinnerd, streeft richtlijn 2003/86 er bovendien niet alleen op algemene wijze naar om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, maar beoogt artikel 10, lid 3, onder a), ervan specifiek een grotere bescherming te bieden aan alleenstaande minderjarige vluchtelingen (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak”

In zaak C-1/23 PPU, 18 april 2023 aanvaardt het HvJ dat er spoedeisendheid is en dat die blijkt uit de scheiding van een kind van diens vader en er een risico is op ernstige schade in de ouder-kind relatie.

In zaak C-230/21 van 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de lidstaten niet over een beoordelingsmarge beschikken bij de toepassing van artikel 10.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en dat alleenstaande minderjarigen bijzondere bescherming verdienen onder de richtlijn:

“28 Bijgevolg legt artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 de lidstaten een precieze positieve verplichting op om in het in deze bepaling aangegeven geval gezinshereniging van bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger toe te staan. Met betrekking tot het recht op gezinshereniging dat alleenstaande minderjarige vluchtelingen aldus toekomt, beschikken de lidstaten niet over een beoordelingsmarge en gelden evenmin de voorwaarden van artikel 4, lid 2, onder a), van die richtlijn (zie in die zin arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 34).”

“37 Een alleenstaande minderjarige vluchteling die helemaal alleen verblijft op het grondgebied van een andere staat dan zijn staat van herkomst, bevindt zich immers in een bijzonder kwetsbare positie die rechtvaardigt dat gezinshereniging met zijn bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn die zich buiten de Unie bevinden, wordt bevorderd. Dit verschil in situatie rechtvaardigt dat het recht op gezinshereniging niet wordt onderworpen aan de voorwaarden van artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, maar aan die van artikel 10, lid 3, onder a), ervan, dat specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die alleenstaande minderjarigen zijn (zie in die zin arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44).”

Dit arrest, tegen de Belgische Staat, gaat overigens over het feit dat het geen voorwaarde is voor de gezinsherenigingsrichtlijn dat de NBMV in kwestie ongehuwd is. Er wordt ook nergens bepaald dat de gezinshereniger moet samenwonen met de NBMV in kwestie, dus er mag ervan worden uitgegaan dat een dergelijke verplichting wel vermeld zou worden als het een voorwaarde zou zijn. Het feit dat gezinshereniging tussen een ouder en ex-NBMV die gehuwd is mogelijk is onder de richtlijn, toont alleszins aan dat samenwoning niet vereist is gezien de kans reëel is dat een gehuwde ex-NBMV niet samenwoont met zijn of haar ouder.

Het Hof van Justitie heeft in zaak C-279/20 van 1 augustus 2022 geoordeeld dat alleszins al voor een meerderjarig geworden gezinslid dat recht had als voormalig minderjarig kind op gezinshereniging samenwoning geen vereiste is om van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 16 van de richtlijn te spreken. Er zijn geen criteria om te beoordelen of er werkelijke gezinsbanden zijn en geen specifieke eis qua hechtheid gezinsband. Invulling wordt ook niet overgelaten aan de lidstaten. Na de vlucht kan er uiteraard geen werkelijk gezinsleven onderhouden worden, vanwege de bijzondere situatie van de betrokkene als vluchteling. En het gezinsleven tussen ouder en kind stopt niet onmiddellijk zodra het kind meerderjarig wordt. De richtlijn en het Handvest beschermen wel het recht op een gezinsleven, maar betrokkenen zijn vrij te bepalen hoe zij dit gezinsleven willen leiden en stellen geen eisen m.b.t. hechtheid/intensiteit van dit gezinsleven. Het voornemen van de betrokkenen om voor zover mogelijk elkaar af en toe te bezoeken, en om regelmatige contacten van welke aard ook te onderhouden kan gezien de individuele situatie en kenmerken zoals leeftijd, volstaan om aan te nemen dat ze persoonlijke en affectieve banden aan het herstellen zijn en te spreken van een werkelijk gezinsleven. Financiële ondersteuning tussen ouder en kind kan niet verwacht worden gezien zij waarschijnlijk daartoe de middelen niet hebben:

“57 In dit verband moet in herinnering worden gebracht dat artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 de lidstaten de mogelijkheid biedt om een verzoek tot gezinshereniging af te wijzen, de uit dien hoofde afgegeven verblijfstitel in te trekken of te weigeren deze te verlengen, wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden. Deze bepaling bevat echter geen criteria aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of er daadwerkelijk sprake is van dergelijke werkelijke gezinsbanden, noch stelt zij specifieke eisen met betrekking tot de hechtheid van de betrokken gezinsband. Voorts verwijst zij op dit punt evenmin naar het recht van de lidstaten.

58 Zoals in herinnering gebracht in punt 37 van het onderhavige arrest moet met het oog op de eenvormige toepassing van het Unierecht en het beginsel van gelijke behandeling als algemene regel gelden dat een Unierechtelijke bepaling die voor de vaststelling van haar betekenis en draagwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, in de gehele Unie autonoom en op eenvormige wijze wordt uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van de bepaling en met het doel van de betrokken regeling.

59 Opgemerkt dient te worden dat richtlijn 2003/86 volgens overweging 6 ervan beoogt, door middel van gezinshereniging, de bescherming van het gezin te waarborgen en de mogelijkheid te bieden het gezinsleven voort te zetten of op te bouwen. Voorts is gezinshereniging volgens overweging 4 van deze richtlijn een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt zij bij tot de vorming van sociaal-culturele stabiliteit.

60 Zoals in punt 42 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, moeten maatregelen inzake gezinshereniging, waaronder die van artikel 16 van deze richtlijn, bovendien de grondrechten eerbiedigen, met name het door artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest gewaarborgde recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, op grond waarvan de lidstaten verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

61 Tevens moet in herinnering worden gebracht dat, krachtens overweging 8 van richtlijn 2003/86, de situatie van vluchtelingen bijzondere aandacht vraagt wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Om die reden schept deze richtlijn voor vluchtelingen gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

62 Tot slot vereist de beoordeling van de voorwaarden om te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 een beoordeling per geval, zoals overigens blijkt uit artikel 17 van deze richtlijn, met inachtneming van alle relevante factoren in elk afzonderlijk geval en in het licht van de door die richtlijn nagestreefde doelstellingen.

63 Daartoe volstaat de juridische band tussen ouder en kind op zich niet om een werkelijke gezinsband aan te tonen. De relevante bepalingen van richtlijn 2003/86 en het Handvest beschermen namelijk weliswaar het recht op een gezinsleven en bevorderen de instandhouding ervan, maar zij laten het, zolang de betrokkenen een werkelijk gezinsleven blijven leiden, aan de houders van dat recht over om te bepalen op welke wijze zij hun gezinsleven wensen te leiden en stellen in het bijzonder geen eisen met betrekking tot de hechtheid van hun gezinsband [zie naar analogie arrest van 9 september 2021, Bundesrepublik Deutschland (Gezinslid), C-768/19, EU:C:2021:709, punt 58].

64 In casu staat vast dat XC nog minderjarig was op het moment waarop haar vader gedwongen werd om zijn land van herkomst te verlaten en dus deel uitmaakte van zijn kerngezin, zoals genoemd in overweging 9 van richtlijn 2003/86, waarvan de leden volgens diezelfde overweging „steeds” recht hebben op gezinshereniging. Onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter lijkt niets erop te wijzen dat de betrokkenen geen werkelijk gezinsleven leidden gedurende de periode voorafgaand aan de vlucht van de vader.

65 Ten tweede moet rekening worden gehouden met het feit dat in casu XC en haar vader geen werkelijk gezinsleven hebben kunnen leiden gedurende de periode dat zij van elkaar gescheiden waren vanwege, met name, de bijzondere situatie van laatstgenoemde als vluchteling, zodat deze enkele omstandigheid op zich niet de vaststelling kan onderbouwen dat er geen sprake was van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86. Bovendien kan evenmin worden aangenomen dat elk familie- en gezinsleven tussen een ouder en zijn kind onmiddellijk ophoudt te bestaan zodra het minderjarige kind meerderjarig wordt.

66 Voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven moet echter worden vastgesteld of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsband of van de wil om een dergelijke band te creëren of te behouden.

67 Zo kan het feit dat de betrokkenen voornemens zijn om elkaar, voor zover mogelijk, af en toe te bezoeken, en om regelmatige contacten van welke aard ook te onderhouden, met name gelet op de feitelijke omstandigheden die de situatie van de betrokkenen kenmerken, waaronder de leeftijd van het kind, volstaan om aan te nemen dat zij persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven.

68 Voorts kan evenmin worden verlangd dat de gezinsherenigende ouder en zijn kind elkaar financieel ondersteunen, aangezien zij waarschijnlijk niet over de daarvoor benodigde materiële middelen beschikken.

69 Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een minderjarig kind met een als vluchteling erkende ouder te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinsherenigende ouder en vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging, de juridische band tussen ouder en kind op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat de gezinsherenigende ouder en het betrokken kind, wil dat kind in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat de gezinsherenigende ouder en zijn kind elkaar financieel ondersteunen.”

De bestreden beslissingen weigeren de gezinshereniging tussen verzoekers en de referentiepersoon omdat de referentiepersoon ambtshalve werd afgevoerd waardoor zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend is, en er niet voldaan kan worden aan de essentiële voorwaarde van samenwoning.

De bestreden beslissing stelt dat er een voorwaarde is van effectieve samenwoning in artikel 10, §1, 7° Vw.

De tekst zelf van de bepaling vermeldt echter enkel 'komen samenleven' als voorwaarde, en heeft het niet over samenwoning.

De memorie van toelichting geeft aan dat het expliciet niet de bedoeling is om een voorwaarde van samenwoning op te leggen aan meerderjarig geworden gezinsherenigers. Het gelijkheidsbeginsel als beginsel van Unierecht, en zoals gewaarborgd door artikel 10 en 11 van de Grondwet, laat niet toe voor de invulling van wat een werkelijk gezinsleven een onderscheid te maken in termen van effectieve samenwoning tussen een meerderjarig geworden referentiepersoon en diens ouder en een meerderjarig geworden gezinshereniger en diens ouder in termen van de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 10 Vw. moet richtlijnconform geïnterpreteerd worden, en het Hof van Justitie geeft duidelijk aan dat artikel 10.3 van de richtlijn geen discretionaire marge laat aan de lidstaten, en dat er geen sprake is van een voorwaarde van effectieve samenwoning.

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 330 181 van 17 juli 2025 hierover als volgt, in een zeer gelijkaardige zaak waarbij een visum gezinshereniging werd geweigerd omdat er niet voldaan zou zijn aan de samenwoningseisen:

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing stelt dat er een voorwaarde van effectieve samenwoning vervat is in artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet doch dat de tekst zelf van deze bepaling echter enkel "komen samenleven" als voorwaarde vermeldt en het niet heeft over samenwoning.

Zij kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat de memorie van toelichting aangeeft dat het expliciet niet de bedoeling is om een voorwaarde van samenwoning op te leggen aan meerderjarig geworden gezinsherenigers.

Ten overvloede merken verzoekers op dat de gezinsband tussen hen en de referentiepersoon voorafgaand aan de vlucht vermoed wordt, dat er geen gedeeld gezinsleven kan en mag verwacht worden tijdens de vlucht, en dat de visumaanvraag op zich een duidelijke aanwijzing is dat ze de gezinsband willen herstellen en willen beleven.

Verwerende partij schendt artikel 10 Vw. samengelezen met overweging 8, artikelen 5.5, artikel 10.3 en artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en met artikelen 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten.

Deze bestreden beslissingen met betrekking tot de ouders van de referentiepersoon (eerste en tweede verzoeker) moeten vernietigd worden.

1.2. Voor de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekers (de broers en zussen van de referentiepersoon) werden de visa eveneens geweigerd omdat de referentiepersoon werd ambtelijk geschrapt, en er niet kan voldaan worden aan de vereiste van 'daadwerkelijke samenwoning'.

De aanvragen van de derde, vierde en vijfde en zesde verzoekers (de broers en zussen van de referentiepersoon) zijn aanvragen van een hybride humanitair visum, ingediend op basis van artikel 9 Vw. als gezinslid samen met de rechthebbende vader en moeder, i.e. een uitbreiding van de visumaanvraag gezinshereniging van de vader en moeder, en deze visa werden geweigerd samen met de visumweigering voor de vader en moeder, op een inhoudelijk identieke wijze, op dezelfde dag genomen en betekend, en de vernietiging van de visumweigering voor de vader en moeder van de referentiepersoon zouden ook moeten leiden tot de vernietiging van de visumweigering voor de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekers, gelet op de onderlinge samenhang die zelfs tot uiting komt in de gelijke motivering.

Verwerende partij onderzoekt deze aanvragen daarenboven eveneens op basis van artikel 10 Vw. De hierboven ontwikkelde argumentatie is van toepassing. Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk door deze aanvragen te beoordelen ten opzichte van de verkeerde juridische grond, en daarbij ten onrechte aan te voeren dat op basis van artikel 10 Vw. 'daadwerkelijke samenwoning' vereist is.

Ook in de artikelen 9 en 13 Vw. is er geen sprake van een vereiste van effectieve samenwoning. Verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht samen met artikel 9 Vw. en de zorgvuldigheidsplicht.

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 330 181 van 17 juli 2025 hierover als volgt:

[...]

2. Tweede onderdeel

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissingen tevens op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

2.1. Voor zover verwerende partij in de bestreden beslissingen van de eerste en tweede verzoekers motiveert op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat er voor de ouders een visum lang verblijf werd aangevraagd op basis van artikel 10 Vw., en artikel 9 Vw. hier niet van toepassing is. Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk en schendt artikel 10 Vw. in samenhang met de motiveringsplicht, waar ze het dossier onderzoekt en beoordeelt ten opzichte van artikel 9 Vw.

2.2. Waar verwerende partij argumenteert dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, broers en zussen slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden, en vervolgens deze analyse beperkt tot de vraag of familieleden 'ten laste' zijn, en er sprake is van financiële afhankelijkheid, gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig.

Om te beginnen gaat verwerende partij voorbij aan de rechtspraak van het EHRM.

Bij jongvolwassenen zoals verzoeker, die nog geen eigen gezin hebben maar deel uitmaken van het gezin van de ouders, aanvaardt het EHRM echter dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten aangetoond worden opdat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Het volstaat dat er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en haar ander nauw familielid, in dit geval verzoekers ouders, minderjarige broer en zus en jongvolwassen broers.

[...]

(RvV arrest nr. 252 384 van 8 april 2021)

[...]

(RvV arrest nr. 274 795 van 30 juni 2022)

Verwerende partij ziet deze uitzondering voor jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben in de rechtspraak van het EHRM schijnbaar over het hoofd, en hanteert daardoor het verkeerde kader bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Ten tweede volstaat de argumentatie rond artikel 8 EVRM die werd opgenomen in de weigeringsbeslissing evenmin.

Verwerende partij kijkt in haar analyse of er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn, enkel naar financiële afhankelijkheid.

De bestreden beslissing spreekt over 'het begrip ten laste zijn'.

Verwerende partij voert aan dat er niet aangetoond werd dat betrokkene in het land van herkomst/verblijf geen enkele inkomsten heeft, en het onduidelijk is hoe de aanvragers tot op heden in hun eigen levensonderhoud hebben kunnen voorzien.

Er werd geen bewijs geleverd van onvermogen, of het ontbreken van eigendommen.

Verweerder voert nog aan dat eerste verzoeker is tewerkgesteld als stafmedewerker bij UNRWA, wat aantoonde dat hij over eigen inkomsten beschikt.

Hierop concludeert verweerder als volgt: "De financiële afhankelijkheid is bijgevolg niet aangetoond. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM."

De bijkomende elementen van afhankelijkheid, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden, bij een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, broers en zussen, is echter niet beperkt tot louter financiële afhankelijkheid. Verwerende partij hanteert een te eng kader in haar analyse van artikel 8 EVRM, door louter te kijken of er sprake is van een financiële afhankelijkheid tussen de referentiepersoon en de rest van het gezin, en bij het ontbreken van deze financiële afhankelijkheid, simpelweg te concluderen dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 8 EVRM. De zorgvuldigheidsplicht, in samenhang met artikel 8 EVRM, wordt hierdoor geschonden.

Tot slot ziet verwerende partij een aantal zaken in het administratief dossier over het hoofd, die zowel wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid als een preciaire humanitaire situatie.

Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk door deze elementen over het hoofd te zien, ze niet te betrekken in de analyse wat betreft artikel 8 EVRM, en door louter te poneren dat het 'niet onredelijk is om betrokkenen te eisen dat zijn op zijn minst een begin van persoonlijke bewijs dienen te leveren aangaande een preciaire humanitaire situatie', zonder te argumenteren waarom er met deze elementen geen rekening werd gehouden.

Concreet gaat het om de volgende zaken, waarvan verwerende partij op de hoogte was of hoorde te zijn:

1) De mail van verzoekers raadsman aan verwerende partij op 16 juni 2025 (stuk 2), waarop verweerder een ontvangstbevestiging stuurde (stuk 3).

Als bijlage bij deze mail werden onder meer de gehoornota's van de referentiepersoon bij het CGVS gevoegd. Uit deze gehoornota's blijkt onder meer:

- De assisenzaak in België tegenover de referentiepersoon (p. 7 en 13 gehoornota's CGVS);
- Het feit dat de referentiepersoon 4,5 jaar in België in de gevangenis heeft gezeten (p. 21 gehoornota's CGVS);
- Het feit dat de referentiepersoon uiteindelijk werd vrijgesproken (p. 22 gehoornota's CGVS);
- Dat de familie bedreigd wordt in Libanon door de familie van het slachtoffer (p. 6 en 7 gehoornota's CGVS);
- Dat de referentiepersoon elke dag contact heeft met zijn gezin (p. 4 gehoornota's CGVS);
- De verzoekers wonen allemaal samen onder het dak van de ouders (gehoornota's CGVS p. 5);
- Dat zijn familie gevaar loopt, gezien het feit dat ze in een Palestijns vluchtelingenkamp wonen in het Zuiden van Libanon, niet ver van de grens met Israël, en Israël na 7 oktober 2023 aanvallen in deze regio uitvoert:

"Huidige situatie n.a.v. 7 oktober

- Uw familie woont in het zuiden van Libanon, niet zo veraf van de grens met Israël. Hoe is het nu met hen o.v.v. de algemene situatie, dus los van uw persoonlijke situatie hier?

Ja, ze kunnen er niet normaal leven. Zij zien elke dag militaire vluchten boven het kamp vliegen, zij horen alles. Het is niet normaal. Zelfs al ik spreek met mijn mama's nachts zegt ze ik ga slapen, en dan zeg ik tot

morgen en dan zegt ze 'ja misschien, inshallah'. Dat is ja... zij weten ook zelf niet wanneer een raket boven hun hoofd valt ofzo..." (p. 19 gehoornota's CGVS).

- Dat verzoekers Palestijnse vluchtelingen zijn die in een vluchtelingenkamp in Libanon wonen (CGVS p. 4), en ze lid zijn van een gediscrimineerde minderheid in Libanon (CGVS p. 22) De referentiepersoon verwijst ook naar de slechte algemene situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen, en de discriminatie van Palestijnen in Libanon:

"Hoe gaat het met hun?"

Ja ik weet niet of u op de hoogte bent van de situatie in de kampen. 2 zussen gaan naar school, de jongste broer gaat naar de kleuterschool. Zij wonen allemaal bij mijn ouders in het kamp." (CGVS p. 5)

En

"Ik vroeg het hem nooit en hij zou het me nooit vertellen. Ik heb een vraag voor jou. Wat is jouw beeld over alles, over de mensen die wonen in LBN, in de kampen? Heeft u daar een beeld van?"

- Ik ga de vraag terugkaatsen naar u zelf, schets mij eens dat beeld van de mensen in de kampen in LBN?

Wij zijn gewone mensen. Hamas of niet. Wij zijn eerst en vooral mensen. Wij wonen in kampen daar. Er zijn militairen die rond het kamp staan. Dus als je uit het kamp wilt gaan dan moet je je ID eerst laten zien en als ze zeggen dat je naar buiten mag gaan, dan mag je naar buiten gaan. Maar binnen het kamp zijn we eerst mensen. En daarna ben je pas een lid van Hamas of Fatah. Maar bijvoorbeeld Fatah geeft mensen geld om te kunnen leven. Want mevrouw, ik als Palestijn in LBN, ik kan bepaalde dingen niet worden. Ik kan geen dokter worden in LBN. Als ik dokter wil worden in LBN kan ik enkel in het kamp zelf beginnen werken als dokter. En enkel in het ziekenhuis daar, wat zelfs niet eens een echt ziekenhuis is. Mensen hebben er niet veel kansen, wij hebben niet veel keuze ook." (CGVS p. 12)

Na dit gehoor bij het CGVS werd de referentiepersoon erkend als vluchteling.

2) Gedurende de asielprocedure werd verwerende partij op de hoogte gebracht van adreswijzigingen van de referentiepersoon. Ook via deze weg was verwerende partij op de hoogte van het feit dat de referentiepersoon als minderjarige opgesloten werd in de gevangenis, en hier 4,5 jaar doorbracht.

De referentiepersoon kwam als NBMV aan in België in 2018. Hij woont reeds geruime tijd in België, maar bouwde hier geen eigen leven, los van zijn gezin, op. Het grootste deel van zijn verblijf, en reeds als minderjarige bracht hij door in detentie, in afwachting van een assisenproces, waarbij er tot 30 jaar gevangenisstraf boven zijn hoofd hing.

Het gezin van de referentiepersoon bleef hem steeds steunen, getuige ook het dagelijkse contact (zie supra), en het feit dat ze een visumaanvraag hebben ingediend om zich bij hun zoon/broer in België te voegen.

Het zware traject van de referentiepersoon in België (een zeer lange asielprocedure van meer dan zes jaar, waarbij men in limbo blijft tot de definitieve beslissing van het CGVS; het feit dat hij als NBMV in de gevangenis werd opgesloten; een detentie van 4,5 jaar; een assisenproces en de vrees om door een jury tot een levenslange gevangenisstraf te worden veroordeeld; de bedreigingen van de familie van het slachtoffer; het gebrek aan mogelijkheden om een eigen leven op te bouwen gedurende het jarenlange verblijf in België, gezien de verblijfsonzekerheid en de lange detentie), waarvan verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn, vormt een relevant gegeven, bij het bepalen of er sprake kan zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door al deze elementen, die zowel wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid als een precaire humanitaire situatie voor het gezin als lid van een gediscrimineerde minderheid in een Palestijns vluchtelingenkamp vlakbij de grens van Israël, waar na 7 oktober 2023 tot op heden wordt gevochten en gebombardeerd, over het hoofd te zien. Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, in samenhang met artikel 8 EVRM en artikel 9 Vw.

De bestreden beslissingen horen vernietigd te worden."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Het doeltreffendheidsbeginsel waarnaar de verzoekers verwijzen houdt in dat elke lidstaat verplicht is om er bij de inrichting van de interne rechtsorde voor te zorgen dat de uitoefening door justitiabelen van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt. De verzoekers maken met hun verwijzing naar dit beginsel niet aannemelijk dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan bij het nemen van de in casu bestreden beslissingen.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekers het genoemde inzicht verschaffen en hen aldus toelaten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissingen kunnen zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het middel blijkt ook dat verzoekers kennis hebben kunnen nemen van de concrete motieven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 9, 10 en 13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.4. In een eerste onderdeel van het enig middel viseren de verzoekers de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster.

Om de lezing van dit arrest te bevorderen lijst de Raad de toepasselijke feiten op:

De referentiepersoon, F.A.A., dient op 9 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij was toen minderjarig.

Hij werd erkend als vluchteling op 29 juli 2024. Op dat moment was de referentiepersoon reeds meerderjarig. De aanvraag gezinshereniging werd door zijn ouders ingediend op 17 oktober 2024.

De bestreden beslissingen in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster dateren van 19 september 2025.

De bestreden beslissingen in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster stellen uitdrukkelijk: *“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 10, §1, 1°, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat uit het Rijksregister blijkt dat F. A. A. (...) sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd, waardoor zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend is. Gelet op deze elementen kan niet worden voldaan aan de essentiële voorwaarde van samenwoning, zoals vereist in artikel 10, §1, 1°, 7° van de voormelde wet, waarin staat: "...de vreemdeling die met een Belg komt samenleven, mits hij met deze Belg daadwerkelijk samenwoont..." Aangezien de verblijfplaats van de referentiepersoon onbekend is, kan de voorwaarde van daadwerkelijke samenwoning niet worden aangetoond. Gelet op het bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in de wet, en wordt de aanvraag op basis van artikel 10 dan ook geweigerd.”*

Het lijkt erop alsof in de bestreden beslissingen de gemachtigde artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet letterlijk lijkt te citeren. In de versie van de Vreemdelingenwet zoals die gold op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen is niet langer een artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet voorzien. Het citaat in de bestreden beslissingen komt ook niet woordelijk overeen met de versie van de Vreemdelingenwet zoals die gold op het moment dat de verzoekers hun visumaanvragen hebben ingediend (17 oktober 2024), noch met de versie van de Vreemdelingenwet die dateert van vóór 10 maart 2024. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens citeert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de versie van de Vreemdelingenwet zoals die van toepassing was op het ogenblik dat de verzoekers hun visumaanvragen hebben ingediend, dit wil zeggen de versie van de Vreemdelingenwet na de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (B.S. 22 augustus 2024).

Hoe dan ook, dienden de eerste verzoeker en de tweede verzoekster als derdelanders, een aanvraag gezinshereniging in, in functie van hun zoon, eveneens een derdelander die minderjarig was op het ogenblik dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende en meerderjarig was op het ogenblik dat hij als vluchteling werd erkend.

Deze situatie valt onder het toepassingsgebied van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), zodat rekening dient te worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In de gevoegde zaken C-273/20 en C-355/20 van 1 augustus 2022 oordeelde het Hof van Justitie als volgt:

“Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een ouder met een als vluchteling erkend minderjarig kind te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór het besluit op het door die ouder ingediende verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging, bloedverwantschap van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat het gezinsherenigende kind en de betrokken ouder, wil die ouder in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat het gezinsherenigende kind en zijn ouder elkaar financieel ondersteunen.”

In se kunnen de verzoekers dan ook worden gevolgd dat het niet vereist is dat zij daadwerkelijk met hun zoon komen samenwonen.

De Raad leest in de memorie van toelichting bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging dat deze stelt dat het expliciet niet de bedoeling is om een voorwaarde van samenwoning op te leggen aan meerderjarig geworden gezinsherenigers.

Immers blijkt uit de voorbereidende werken onder meer wat volgt: *“De wijziging onder f), aangebracht aan artikel 10, § 1, eerste lid, onder 7° van de wet van 15 december 1980, heeft hoofdzakelijk tot doel deze bepaling in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het recht op*

gezinshereniging in hoofde van de bloedverwanten in opgaande lijn van een minderjarige begunstigde van internationale bescherming die het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige dan wel zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. (...)

Tevens, verduidelijkte het Hof van Justitie in de latere zaken C-273/20 en C-355/20 (dd. 01/08/2022) dat het recht op gezinshereniging in de situatie dat de niet begeleide minderjarige begunstigde meerderjarig werd tijdens of kort na diens asielprocedure en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend binnen de redelijke termijn van drie maanden, niet kan onderworpen worden aan een strikte voorwaarde van samenwonen.

“2) Artikel 16, lid 1, onder b), van Richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een ouder met een als vluchteling erkend minderjarig kind te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór het besluit op het door die ouder ingediende verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging, bloedverwantschap van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat het gezinsherenigende kind en de betrokken ouder, wil die ouder in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat het gezinsherenigende kind en zijn ouder elkaar financieel ondersteunen.”

Volgens het Hof van Justitie kan in voorkomend geval niet vereist worden dat de ouders in België komen samenwonen met het ondertussen meerderjarig geworden kind, maar volstaat het dat zij een daadwerkelijk gezinsleven onderhouden op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden.” (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 17 en 19)

In de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft kan niet worden gelezen dat de wetgever op bovenstaande wenste terug te komen.

In de bestreden beslissingen ten aanzien van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster wordt gemotiveerd als volgt: *“Overwegende dat uit het Rijksregister blijkt dat F. A. A. (...) sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd, waardoor zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend is. Gelet op deze elementen kan niet worden voldaan aan de essentiële voorwaarde van samenwonen, zoals vereist in artikel 10, §1, 1°, 7° van de voormelde wet, waarin staat: “...de vreemdeling die met een Belg komt samenleven, mits hij met deze Belg daadwerkelijk samenwoont...” Aangezien de verblijfplaats van de referentiepersoon onbekend is, kan de voorwaarde van daadwerkelijke samenwonen niet worden aangetoond. Gelet op het bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in de wet, en wordt de aanvraag op basis van artikel 10 dan ook geweigerd.”*

De verzoekers betwisten niet dat hun zoon F.A.A. sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd en zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend was. Ook in hun verzoekschrift geven de verzoekers geen verdere toelichtingen over waar F.A.A. precies verbleef. Het is niet duidelijk waar F.A.A. op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen verbleef en of hij überhaupt op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen nog in België verbleef. Zoals hoger reeds werd vastgesteld kunnen de verzoekers in se worden gevolgd dat het niet vereist is dat zij daadwerkelijk met hun zoon komen samenwonen. De wettekst heeft het over *“komen samenleven”*, niet samenwonen. Maar indien de verzoekers met hun zoon willen *“komen samenleven”* vereist dit wel een inzicht over waar hun zoon F.A.A. verblijft en of hij überhaupt nog in België verblijft. De verzoekers betwisten niet dat hun zoon F.A.A. sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd en zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend is. Ook in hun verzoekschrift geven de verzoekers geen verdere toelichtingen over waar F.A.A. nu precies verbleef. De verzoekers tonen niet aan dat op kennelijke onredelijke wijze in de bestreden beslissingen ten aanzien van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster werd vastgesteld dat niet voldaan is aan de vereiste van *“komen samenleven”*. Ter terechtzitting was hun zoon F.A.A. aanwezig en legde hij uit dat hij zich niet bij de gemeente had gemeld om zijn verblijfplaats door te geven. Ondertussen is hij weer ingeschreven in de gemeente. De Raad dient zich echter te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissingen genomen werden. Op dat ogenblik was hij afgevoerd. Het staat de verzoekende partijen uiteraard vrij om een nieuwe visumaanvraag in te dienen. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

3.2.5. In de mate dat de verzoekers een gelijkaardig betoog wensen aan te voeren tegen de bestreden beslissingen in hoofde van de derde verzoekster en de vierde verzoeker en de minderjarige kinderen A.A.A. en A.A.F. wordt verwezen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat de derde, de vierde, de vijfde en de zesde bestreden beslissing vernietigd moeten worden wanneer de bestreden beslissingen in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster vernietigd worden kunnen zij gelet op het bovenstaande niet worden bijgetreden.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen in hoofde van de derde verzoekster en de vierde verzoeker en de minderjarige kinderen A.A.A. en A.A.F. onderzocht werden op basis van de verkeerde rechtsgrond, zijnde artikel 10 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet welke belang de verzoekers hebben bij dit middelonderdeel. Immers blijkt uit de bestreden beslissingen in hoofde van de derde verzoekster en de vierde verzoeker en de minderjarige kinderen A.A.A. en A.A.F. dat hun aanvragen ook werden onderzocht onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster onderzocht werden op basis van de verkeerde rechtsgrond, zijnde de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet welke belang de verzoekers hebben bij dit middelonderdeel. Immers blijkt uit de bestreden beslissingen in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster dat hun aanvragen ook werden onderzocht onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verweerder stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

In casu heeft de verweerder geoordeeld dat de verzoekers niet hebben kunnen overtuigen dat in hun situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen.

Waar de verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 330 181 van 17 juli 2025 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentwerking heeft.

De verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Uit de rechtspraak

van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §33; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, §59). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RvV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werd niet aangetoond dat betrokkene in her land van herkomst/verblijf geen enkele inkomsten heeft. Het blijft dan ook onduidelijk hoe de aanvragers tot op heden in hun eigen levensonderhoud hebben kunnen voorzien. Er werd geen bewijs geleverd dat hun onvermogen of het ontbreken van eigendommen aantoonde (cf. arresten van 18 juni 1987, Lebon, zaak 316/85; en van 9 januari 2007, Jia, zaak C-1/05). Er werd ook geen enkel bewijs van financiële steun voorgelegd. A. A. B. (...) legt een document voor dat moet aantonen dat hij tewerkgesteld is als stafmedewerker bij de UNRWA, alsook enkele loonfiches van juni, juli en augustus 2024, wat toch aantoonde dat het gezin over eigen inkomsten beschikt. De financiële afhankelijkheid is bijgevolg niet aangetoond. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM."

Daargelaten de vraag of de verzoekers een beschermenswaardig gezinsleven met de referentiepersoon hebben aangetoond, kan de Raad hoe dan ook niet besluiten tot een schending van het recht op een gezins- en familieleven, gelet op volgende vaststellingen in de bestreden beslissingen:

"Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 10, §1, 1°, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat uit het Rijksregister blijkt dat F. A. A. (...) sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd, waardoor zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend is. Gelet op deze elementen kan niet worden voldaan aan de essentiële voorwaarde van samenwonen, zoals vereist in artikel 10, §1, 1°, 7° van de voormelde wet, waarin staat: "...de vreemdeling die met een Belg komt samenleven, mits hij met deze Belg daadwerkelijk samenwoont..." Aangezien de verblijfplaats van de referentiepersoon onbekend is, kan de voorwaarde van daadwerkelijke samenwonen niet worden aangetoond. Gelet op het bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in de wet, en wordt de aanvraag op basis van artikel 10 dan ook geweigerd."

En

"Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat op 20/01/2025 de afvoering van ambtswege werd uitgevoerd. Door de afvoering van ambtswege wordt de verblijfs- of vestigingstitel van de referentiepersoon in het rijksregister op 21/01/2025 gesupprimeerd. Overwegende dat meneer F. A. A. (...) - RR (...), zijn aanvraag tot herschrijving moet indienen vóór de vervaldatum van zijn verblijfs- of vestigingstitel, dient betrokkene het attest van hoofdverblijfplaats (bewijs van woonst/attest van inschrijving) voor te leggen. Echter werd er geen attest van hoofdverblijfplaats voorgelegd. Wij verwijzen naar het feit dat het aan de aanvrager is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn of haar situatie op het moment van de aanvraag."

De verzoekers betwisten niet dat hun zoon F.A.A. sinds 18 juli 2025 ambtshalve werd afgevoerd en zijn feitelijke verblijfplaats officieel onbekend was. Het is niet duidelijk waar F.A.A. op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen verbleef en of hij überhaupt op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen nog in België verbleef.

Nu door middel van de bestreden beslissingen aan de familieleden van F.A.A. een visum voor België werd geweigerd en nu F.A.A. ambtshalve werd afgevoerd en het niet duidelijk is waar F.A.A. op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen verbleef en of hij überhaupt op het moment dat de bestreden beslissingen werden genomen nog in België verbleef, kan de Raad niet besluiten tot een schending van het recht op een familieleven.

De verzoekers betogen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen een aantal zaken in het administratief dossier over het hoofd heeft gezien die zowel wijzen op bijkomende elementen van afhankelijkheid als op een precaire humanitaire situatie.

In de mate dat de verzoekers bijkomende elementen van afhankelijkheid wensen te benadrukken, wordt gewezen op het bovenstaande. De Raad kan om de hoger uiteengezette redenen hoe dan ook niet besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekers verwijzen naar het schrijven van hun raadsman van 16 juni 2025 waarbij de notities van het persoonlijk onderhoud van het interview van de referentiepersoon bij het commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen werd gevoegd. De verzoekers benadrukken dat uit deze notities blijkt dat de referentiepersoon in België betrokken raakte in een assisenzaak, hij vier en een half jaar in de gevangenis verbleef, hij uiteindelijk werd vrijgesproken, dat de verzoekers in Libanon bedreigd werden door de familie van het slachtoffer, dat de verzoekers gevaar lopen gezien het feit dat ze in een Palestijns vluchtelingenkamp wonen in het zuiden van Libanon, niet ver van de grens met Israël en Israël na 7 oktober 2023 aanvallen in deze regio uitvoert.

Nazicht van het administratief dossier leert dat de raadsman van verzoekers op 16 juni 2025 wel degelijk een e-mail richtte aan de verwerende partij. De Raad kan niet vaststellen dat bij het nemen van de bestreden beslissingen op absolute wijze geen rekening werd gehouden met dit schrijven, nu uit de bestreden beslissingen wel blijkt dat rekening werd gehouden met de tewerkstelling van de eerste verzoeker bij UNRWA waarnaar in dit schrijven wordt verwezen.

De verzoekers vallen erover dat zij aan de verwerende partij de notities van het persoonlijk onderhoud van het interview van de referentiepersoon bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben overgemaakt en niet concreet werd gemotiveerd over verschillende elementen die in dit persoonlijk onderhoud aan bod komen. De Raad kan de verzoekers hier niet in bijtreden. Uit de begeleidende e-mail van 16 juni 2025 van de raadsman van de verzoekers blijkt niet dat hij op concrete wijze is ingegaan op bepaalde aspecten van de notities van het persoonlijk onderhoud van het interview van de referentiepersoon bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Van verwerende partij kan onmogelijk worden verwacht dat zij in de bestreden beslissingen motiveert over elk aspect dat tijdens een persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan bod komt. Het komt de verzoekers toe om in hun aanvraag op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de humanitaire elementen die hun zaak kenmerken te duiden en te benadrukken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze zaak niet aangetoond.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 9, 10 en 13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU